

С. Г. Головко,

кандидат історичних наук, доцент

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-0795-7166>

Р. І. Летків,

здобувач вищої освіти першого (бакалаврського) рівня

ОТАМАН ВОЛОДИМИР ОСКІЛКО – ПРОВІДНИК УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО РУХУ ДОБИ УНР

Державний університет «Київський авіаційний інститут»
проспект Любомира Гузара, 1, 03058, Київ, Україна
E-mails: golovkos@ukr.net, 8485823@stud.kai.edu.ua

Мета: цілісний аналіз громадсько-політичної діяльності генерала-хорунжого Армії УНР Володимира Оскілка, з'ясування його ролі у національно-визвольних змаганнях початку XX ст. та становленні української державності. **Методи дослідження:** історико-біографічний аналіз та історична реконструкція були використані для відтворення ключових етапів становлення та громадсько-політичної діяльності особистості державного діяча; застосування системно-функціонального методу дало можливість розглянути конкретну історичну постать у контексті політичних і соціокультурних процесів одного з найважливіших в історії української державності періодів; метод історико-порівняльної аналогії дає можливість інтерпретувати результати дослідження в контексті сучасних реалій. **Результати:** на основі історико-біографічного дослідження окреслено чинники становлення особистості Володимира Оскілка як військового та громадського діяча доби УНР; проаналізовано діяльність Володимира Оскілка у контексті національно-визвольних змагань українського народу; схарактеризовано роль видатного військово-громадського діяча крізь призму боротьби українського народу за незалежність та відновлення української державності. **Обговорення:** історичний досвід державотворення в сучасних реаліях відстоювання незалежності.

Ключові слова: історія українського державотворення; доба Української Народної Республіки; Володимир Оскілко; персоналії національно-визвольних змагань.

Постановка проблеми та її актуальність. Дослідження видатних постатей в історії України та увічнення пам'яті про діячів української державності, які відіграли ключову роль у національно-визвольних змаганнях, є запорукою національного, інформаційного, культурного та ментального суверенітету України. Отаман Володимир Оскілко є однією з таких постатей, чия діяльність та особистість залишаються малодослідженими, незважаючи на їх значимість для української державності. Актуальність цього дослідження визначається не лише доцільністю реконструкції подій, що мали важливе

значення в становленні української державності, а й їх інтерпретації та аналізі історичного досвіду з метою уникнення помилок та ефективної протидії агресору в умовах повномасштабної російсько-української війни. У сучасних умовах, коли українське суспільство переосмислює свою історію, скидає колоніальні кайдани та торує свій власний шлях до європейського майбутнього, вивчення діяльності таких історичних постатей набуває особливого значення. Це допомагає краще зрозуміти закономірності історичного розвитку нашої держави та натхнення для протидії агресору, який знову, так само, як і

сто років тому, прагне поневолити вільний і мужній український народ.

Аналіз досліджень і публікацій з проблеми. Джерельну базу дослідження окресленої проблеми становлять: праці вітчизняних дослідників, присвячені аналізу процесів українського державотворення в добу Української Народної Республіки, що розкривають історико-політичні та соціальні контексти [5–7; 9–10], біографічні розвідки, присвячені діячам національно-визвольного руху українського народу [1; 4; 8; 11], праці сучасників, у якій надається оцінка подій, що розглядаються в дослідженні [2], історичні розвідки українських дослідників – представників діаспори [3].

Метою статті є цілісний аналіз громадсько-політичної діяльності генерала-хорунжого Армії УНР Володимира Оскілка, з'ясування його ролі у національно-визвольних змаганнях початку ХХ ст. та становленні української державності.

Виклад основного матеріалу дослідження. Історія становлення Української держави містить велику кількість маловивчених фактів, подій, життєписів її діячів, що зумовлено складними історико-політичними обставинами, всупереч яким упродовж віків міцніла національна самоідентичність українського народу.

Доленосним періодом в історії українського державотворення є національно-визвольні змагання доби Української народної республіки (УНР), що склали підґрунтя відновлення державності за часів незалежності. Це був період пошуків і переосмислення, що почасти призводило до протистояння патріотів України, які опинилися під різними стягами у політичних вирахах. Однак у ці буремні часи жили і працювали люди, які вправно виконували свої обов'язки та організовували людей з надією на посправжньому українське майбутнє.

Однією з таких постатей був отаман Володимир Пантелеймонович Оскілко, талановитий, але маловідомий воєначальник, який гідно виявив себе як кадровий військовий зі стійкими моральними принципами, справедливим ставленням до підлеглих, умінням швидко адаптуватися до військово-політичних умов, що розгорталися на українській землі.

Біографія отамана Оскілка не є детально дослідженою, на відміну від інших діячів, які брали активну участь у розбудові УНР. Невідомо навіть точної дати та місця народження українського отамана. Однак Олександр Ломако, який займався вивченням даної постаті стверджує, що отаман В. Оскілко народився 28 липня 1892 року у селі Хотин на Рівненщині [1]. Здобув початкову освіту у двокласному парафіяльному народному училищі, після закінчення якого продовжив навчатися у Рівненській чоловічій гімназії. Щодо його діяльності у довоєнний період, то одні джерела вказують, що він працював учителем у селі Золоте, а інші, що він закінчив Житомирське військово-піхотне училище та мав військову освіту.

Так склалося у житті Володимира Оскілка, що військова справа супроводжувала його упродовж життя, зокрема у 1914 році отаман був мобілізований до російської армії [1]. У боях він виявив себе як харизматичний, хоробрий та мудрий військовий. За період військової служби у дореволюційний період отримав чин офіцера і одну з найвищих військових відзнак. Стрімка військова кар'єра свідчить про високі особистісні якості Володимира Оскілка, які він продемонструє й у лавах армії УНР.

Постать Володимира Оскілка в українській історії є нерозвіданою сторінкою, під час дослідження якої можуть з'ясуватися цікаві факти, почасти досить суперечливі, що сприятимуть переосмисленню ролі інших відомих діячів в історії України доби УНР.

В історії української державності 1917 рік є доленосним. Він справив значний вплив не лише на тогочасні політичні події, а й на наше сьогодення. Найбільш визначною подією того часу постає Лютнева революція, яка ознаменувала період падіння російської імперії та закінчення Першої світової війни, а світове співтовариство почало усвідомлювати неминучість краху імперій. У тогочасному українському суспільстві з'явилися ідеї створення власної держави. Власне отаман В. Оскілко зустрів ці переломні події у місті Тула [2]. «Червона епоха», яка насувалася на московські землі, змусила Оскілка стати Губернським комісаром тимчасового російського уряду у місті Тула.

Однак незабаром отаман Оскілко повертається на рідну Волинь та починає боротися за український народ та його незалежність [2].

Зважаючи на військовий досвід Оскілка, Центральна Рада призначає його комендантом міста Рівне та повіту. На цій посаді Володимир Пантелеймонович прослужив недовго. Після підписання Брест-Литовського мирного договору на територію України увійшли німецькі та айстро-угорські війська, що дало можливість УНР відвоювати значні території. Проте політика німецької влади була досить суперечливою. Зокрема, у Рівненському повіті, яким опікувався В. Оскілко, німецькі війська хотіли конфіскувати майно, що було у віданні отамана і яке він боронив, доки німецька влада не відправила його до в'язниці. Там разом зі своїми однодумцями він зустрів прихід до влади гетьмана Павла Скоропадського [2].

Під час повстання проти Гетьманату В. Оскілко був звільнений із в'язниці. Він реорганізував повстанські війська, які звільнили Новоград-Волинський, Овруч, Коростень, Житомир, Бердичів, Козятин, Шепетівку, Старокостянтинів тощо. У розпорядженні отамана на той час було близько 100 тис. військових, серед яких панувала дисципліна та високий моральний дух, що робили ці військові частини ефективними бойовими одиницями [2].

Народна підтримка та лідерські якості дали можливість Оскілку обійняти посаду командувача армії Північного фронту. На цій посаді він виявив свої організаторські здібності, зібравши навколо себе талановитих військових із бойовим досвідом. Одним із таких став Всеволод Агап'єв, який був призначений на посаду голови штабу північного фронту та був одним із найталановитіших російських генералів [2].

На підконтрольних частинам Оскілка територіях цивільне населення почувалося у повній безпеці. Штаб під його командуванням зміг організувати бойові частини до такого рівня, що вони не поступалися регулярним арміям Європи. Також військові виконували й правоохоронні функції, забезпечуючи правопорядок та добробут громадян. Бандитизм, рейдерство та мародерство жорстко каралися, громадяни інших націй не зазнавали утисків, а єврейське

населення навіть посиляло листи-подяки Володимиру Оскілку за наданий мир, спокій та безпеку [2].

Людяність та моральність проглядалася у цій особистості у всьому: взявши під контроль землі з такими багатствами та ресурсами, отаман віддав їх на розподіл владі, а сам жив на військову зарплатню та не був заможним. Він був із тих воєначальників, які не збагачувалися на війні, а розуміли, що війна – це людське горе, і їхня місія полягає у тому, щоб повернути мир та спокій на українські землі. Це яскравий приклад справжнього борця за волю й добробут українського народу, який ділив незгоди пліч-о-пліч зі звичайними військовослужбовцями. Виникає бажання, щоб у нашому кривавому сьогоденні усі згуртувалися, чиновники не наживалися на людському горі, подорожуючи на моря під час війни, а боролися пліч-о-пліч із звичайними людьми за ідею, за людей, за Україну [3].

Здавалося, що ось він, момент, який повинен розпочати період стабільності та добробуту в Українській Державі. Однак аналіз антигетьманського перевороту дає зрозуміти ціну, яку українське суспільство платило тоді за можливість незалежно існувати, і навіть такий динамічний та стрімкий шлях сходження отамана Оскілка до посади командувача фронтом дає привід збагнути, що не єдиною ворожою кров'ю окроплюється воля та незалежність, тому що ворогом повстанців стали не тільки комуністи у лиці московської навали, не загони австро-угорських та німецьких військ, а й українці, які підтримували той чи інший рух та йшли під різними стягами. Боротьба із загарбниками та між собою створює передумови для нового порядку, але паралельно з цим на п'єдестал виходить розбрат, колабораціонізм та зрада, що створює задатки до поділу на «білих і червоних», на «східняків» і «западенців», на сіверян та кримських татар, на своїх та чужих, на консерваторів та монархістів.

У тогочасній Україні встановився наступний військовий порядок: Лівобережним фронтом керував – Петро Болбочан, Північним фронтом – Володимир Оскілко, Холмсько-Галицьким фронтом – Олександр Шаповал, Південним фронтом – Іван Луценко, Катеринославським

фронтом – Никифор Григорів. Активно формувалося повстанське керівництво на чолі із Симоном Петлюрою. До його складу увійшли Тютюн і Мельник, хоча їх вважали недостатньо досвідченими для того, щоб керувати такою кількістю військ. До того ж у генеральному штабі була присутня велика кількість військових, які були росіянами та вороже налаштовані до України. На нашу думку, саме такий підхід С. Петлюри у кадровій політиці став однією з причин втрати української державності. Симону Петлюрі були притаманні риси, які перекреслювали його ідеї та дії. Так він не мав ні політичного, ні військового досвіду, був цивільною особою, на важливі місця у органах державної влади призначав своїх улюбленців, фактично панібратство замінило холодний розум, що в результаті посіяло зерно розбрату серед повстанців. Його рішення викликали нерозуміння та несприйняття. Суперечливими видаються, зокрема його дії щодо звільнення з посади командувача Петра Болбочана саме тоді, коли його армія стримувала натиск більшовицьких військ по всьому фронту [4].

На фронті виникла справжня катастрофа. Військо Н. Григорова перейшло на бік більшовиків, центральна ділянка фронту невпинно рухалася до Галичини, а на півдні війська І. Луценка дійшли до кордону з Румунією та перейшли його. Однак військове угруповання під керівництвом отамана В. Оскілка не тільки стримувало більшовицький наступ, а й завзято контратакувало, що дало йому змогу підійти до Києва з боку Святошина. Та й сам Петлюрівський штаб перейшов під охорону військ В. Оскілка.

У цей буремний період не існувало норм міжнародного права, які б регулювали правила поведінки з військовополоненими та захищали їх. Однак завзятість та звитяга українців стимулювала московитів переходити на бік військ В. Оскілка, де до них ставилися належним чином як до військовополонених. Зокрема, ціла тульська дивізія здалася без бою та перейшла на бік українських військових [5].

Наразі навіть в умовах наявності в міжнародному праві Женевських конвенцій, на сьогодні ми маємо кричущі факти порушення

рашистами усіх правил ведення війни, вчинення ними розстрілів беззбройних українських військовополонених та жорстокого поводження з ув'язненими.

На тій частині території, яку контролювали війська Оскілка, Симон Петлюра почав формувати новий кабінет міністрів. Це відбувалося, щоправда, з порушенням усталених норм. Так на посади міністрів призначалися кандидати без погодження із Трудовим Конгресом та політичними партіями. Це порушувало ту стабільність та порядок на території, яку контролював отаман Оскілко. Поступово політичний режим перетворювався на військову диктатуру, що боролася з противниками влади Директорії. Вони поступово усувалися від влади або ж направлялися на Галичину. Було розширено штат та штаб контррозвідки, який вишукував та карав небажаних осіб. Особливо у цьому відзначилися міністр внутрішніх справ Ісаак Мазепа та військовий міністр Григорій Сиротенко.

Також страждали свобода слова та думки. Так партія Соціалістів-самостійників налагодила видання газети «Українська справа» для правдивого висвітлення справ у колах тодішньої української влади, однак це видання було закрито на наступний день після видання наказу С. Петлюри про його ліквідацію. Організовану після неї газету «Українське діло» також було закрито, а редакторів ув'язнили.

С. Петлюра та новопризначений військовий міністр Г. Сиротенко, скликавши Трудовий Конгрес, підняли питання про ліквідацію волинського фронту. Це викликало підозри щодо намагань укласти мир з більшовиками ціною української незалежності, а новий кабінет міністрів отримав назву «кабінету ліквідації» України [6].

Генеральний штаб втручався у військові справи Волинського фронту, внаслідок українські війська мусили відходити аж за Коростень. Посилилася суспільно-політична напруга, що стало однією з причин повстання отамана Оскілка у квітні 1919 року. Воно розпочалося настільки раптово, що й сам отаман не був готовий до цього. Більшість представників військового керівництва були прихильниками того, щоб переконати Симона Петлюру перестати

проводити руйнівну політику, однак не піднімати повстання проти нього [2].

Дослідники вважають, що С. Петлюру хвилювало те, що генерал-хорунжий В. Оскілко асоціюватиметься з визволителем України, якщо той увійде до Києва, адже він і так був популярним серед українського народу, організував повстання на Волині та за короткий термін звільнив значну частину українських територій. Коли В. Оскілко перебував на фронті, С. Петлюра видав наказ про його звільнення. Це необґрунтоване рішення залишило Україну без надії на перемогу та державну незалежність. При цьому сам В. Оскілко вбачав в особі С. Петлюри вірного патріота України, який довершить справу виборювання незалежності [2].

У наказі, який містив текст про звільнення Оскілка, був прямий наказ їхати до Здолбуніва. Тому було ухвалено рішення про повстання [7]. При цьому командувач вчинив мудро, а саме: він не вивів війська з фронту, розуміючи, що така дія призведе до його обвалу, обмежившись рівненським гарнізоном, який налічував до десяти тисяч особового складу [8]. Здолбунів, куди мав направитися отаман В. Оскілко та де засідав генеральний Штаб, боронили декілька сотень козаків, які не готувалися до оборони. Розуміючи, що штаб для придушення повстання буде знімати військові частини з фронту і це обернеться катастрофою, В. Оскілко віддав наказ припинити повстання та зі своїми військовими товаришами залишив Волинь. 1919 року він здався польській владі та потрапив у табір для інтернованих та військовополонених [4]. У Польщі Володимир Оскілко очолив українську громаду, а через деякий час переїхав до Відня. 1923 року він повернувся до України і в рідному Рівному почав видавати газету «Дзвін» та займатися літературною діяльністю. 1924 року він видав книгу зі своїми спогадами про буремну сторінку у його житті. Книга отримала назву «Між двома силами» [9].

19 червня 1926 року Володимир Оскілко повернувся з Рівного у Городок, де готував до випуску черговий номер газети «Дзвін». Близько 23 години він був убитий у своїй квартирі пострілом через вікно [9].

Висновки. У біографії видатного сина українського народу та борця за незалежність України залишається багато білих плям. Невідомо, якою була б подальша історія української держави, якби Володимир Оскілко досягнув політичної мети. Можна лише спрогнозувати, що це мало б вагомий вплив на розвиток сучасної України, яка, так само, як і століття тому, героїчно протистоїть московії. Українська історія – це книга, з кожною відкритою сторінкою якої контекст тих чи інших подій змінюється.

Історія національно-визвольних змагань доби УНР на прикладі С. Петлюри та В. Оскілка актуалізує одну з традиційних проблем – недостатню та недовготривалу єдність українського суспільства. Видатний історик В'ячеслав Липинський зазначав, що трагічна доля Володимира Оскілка спричинена найстрашнішою язвою нашого національного організму – національним розладом, політичною дезорієнтацією українських партій, заздрістю і взаємною неприязню державних діячів. На жаль, в Україні повторюються події, які відбувалися на початку ХХ століття. Нас знову намагаються загнати в імперське ярмо денацифікації, без права на власну думку та мрію про вільний розвиток, життя у цивілізованому і демократичному світі, в державі Україна із синьо-жовтим стягом і золотим тризубом, рідною українською мовою, національними традиціями та народними звичаями.

Недолугі московити активно просувають наратив, що нас, українців, сміливих, мужніх, сильних і гордих – не існує. Вони глибоко помиляються. Бо, як писав великий українець Василь Симоненко, вбитий советською владою, у вірші «Де зараз ви, кати мого народу?»: «Народ мій є! Народ мій завжди буде! Ніхто не перекреслить мій народ! Пощезнуть всі перевертні й прибуду і орди завойовників-заброд!... Народ мій є! В його волячих жилах козацька кров клекоче і гуде!» [11]. Тому нам важливо вивчати, знати і розуміти власну історію, усвідомити помилки минулого, врахувати їх та не повторювати у майбутньому. Саме тому кожен з нас несе відповідальність за свої дії та вчинки, маємо

виправляти минуле, керувати теперішнім та передбачати майбутнє.

Література

1. Матушевська Т. «Сокіл України» – Володимир Оскілко. Рівненська обласна універсальна наукова бібліотека. URL: <https://libr.rv.ua/sections/items/229?module=virt#gsc.tab=0> (дата звернення: 29.05.2025).

2. Тимошевський В. Шлях до катастрофи. Події в Рівнім. Повстання отамана Оскілка. Відень: Накладом Української Партії Самостійників-Соціалістів (УНП), 1920. 20 с.

3. Вишнівський О. Повстанський рух і отаманія: збірник. Дітройт: Мічіген, 1973. 107 с.

4. Оскілко Володимир Пантелеймонович. Електронна бібліотека / Інститут історії України. URL: http://resource.history.org.ua/cgi-bin/eiu/history.exe?Z21ID=&I21DBN=EIU&P21DBN=EIU&S21STN=1&S21REF=10&S21FMT=eiu_all&C21COM=S&S21CNR=20&S21P01=0&S21P02=0&S21P03=TRN=&S21COLORTERMS=0&S21STR=Oskilko_V (дата звернення: 29.05.2025).

5. Російсько-Тулський загін Армії УНР: формування та бойовий шлях (квітень – травень 1919 р.). URL: <http://dspace.nbuv.gov.ua/handle/123456789/179194> (дата звернення: 29.05.2025).

6. Історична правда. Водевіль Оскілка з Петлюрою. *Історична правда*. URL: <https://www.istpravda.com.ua/articles/2019/05/6/154046/> (дата звернення: 29.05.2025).

7. Дем'янюк О.Й. Військово-політичні аспекти перебування органів влади Директорії УНР на території Волині навесні 1919 р. *Військово-науковий вісник*. 2022. № 38. С. 39-53. URL: <http://vnn.asv.gov.ua/article/view/266665/262647> (дата звернення: 29.05.2025).

8. Гумінська О. Отаман Оскілко: життя драматичне й коротке, мов спалах. *Рівне Вечірнє*. URL: https://rivnepost.rv.ua/news/otaman-oskilko-zhittya-dramatichne-y-korotke-mov-spalakh#google_vignette (дата звернення: 29.11.2024).

9. Давидюк Р. Політичні вбивства як інструмент боротьби радянських спецслужб з унерівською еміграцією. *EUROPA ORIENTALIS. Studia z dziejów Europy Wschodniej i Państw Bałtyckich*. 2017. № 8. С. 107-110. URL: <https://apcz.umk.pl/EO/article/download/>

ЕО.2017.008/15079/41556 (дата звернення: 29.05.2025).

10. Кралюк П. Як непрофесіоналізм і популізм зруйнували Українську державу під час визвольних змагань – спогади Володимира Оскілка. URL: <https://7dniv.rv.ua/suspilstvo/yak-neprofesionalizm-i-populizm-zruynuvaly-ukrainsku-derzhavu-pid-chas-vyzvolnykh-zmahan-spohady-volodymyra-oskilko/> (дата звернення: 29.05.2025).

11. Симоненко В.А. У твоєму імені живу: Поезії, оповід., щоденник, зап., листи. Київ: Веселка, 2003. 67 с.

References

1. Matushevska T. «Sokil Ukrainy» – Volodymyr Oskilko. Rivnenska oblasna universalna naukova biblioteka. URL: <https://libr.rv.ua/sections/items/229?module=virt#gsc.tab=0> (data zvernennia: 29.05.2025).

2. Tymoshevskiy V. Shliakh do katastrofy. Podii v Rivnim. Povstannia otamana Oskilka. Viden: Nakladom Ukrainskoi Partii Samostiinykiv-Sotsiialistiv (UNP), 1920. 20 s.

3. Vyshnivskiy O. Povstanskyi rukh i otamaniia: zbirnyk. Ditroit: Michihen, 1973. 107 s.

4. Oskilko Volodymyr Panteleimonovych. Elektronna biblioteka / Instytut istorii Ukrainy. URL: http://resource.history.org.ua/cgi-bin/eiu/history.exe?Z21ID=&I21DBN=EIU&P21DBN=EIU&S21STN=1&S21REF=10&S21FMT=eiu_all&C21COM=S&S21CNR=20&S21P01=0&S21P02=0&S21P03=TRN=&S21COLORTERMS=0&S21STR=Oskilko_V (data zvernennia: 29.05.2025).

5. Rosiisko-Tulskyi zahin Armii UNR: formuvannia ta boiovyi shliakh (kviten – traven 1919 r.). URL: <http://dspace.nbuv.gov.ua/handle/123456789/179194> (data zvernennia: 29.05.2025).

6. Istorychna pravda. Vodevil Oskilka z Petliuroiu. *Istorychna pravda*. URL: <https://www.istpravda.com.ua/articles/2019/05/6/154046/> (data zvernennia: 29.05.2025).

7. Demianiuk O.I. Viiskovo-politychni aspekty perebuvannia orhaniv vlady Dyrektorii UNR na terytorii Volyni navesni 1919 r. *Viiskovo-naukovyi visnyk*. 2022. № 38. S. 39-53. URL: <http://vnn.asv.gov.ua/article/view/266665/262647> (data zvernennia: 29.05.2025).

8. Huminska O. Otaman Oskilko: zhyttia dramatychne y korotke, mov spalakh. *Rivne Vechirnie*. URL: https://rivnepost.rv.ua/news/otaman-oskilko-zhittya-dramatichne-y-korotke-mov-spalakh#google_vignette

spalakh#google_vignette (data zvernennia: 29.11.2024).

9. Davydiuk R. Politychni vbyvstva yak instrument borotby radianskykh spetssluzhb z uenerivskoiu emihratsiieiu. *EUROPA ORIENTALIS*. Studia z dziejów Europy Wschodniej i Państw Bałtyckich. 2017. № 8. S. 107-110. URL: <https://apcz.umk.pl/EO/article/download/EO.2017.008/15079/41556> (data zvernennia: 29.05.2025).

10. Kraliuk P. Yak neprofesionalizm i populizm

zruinuvaly Ukrainsku derzhavu pid chas vyzvolnykh zmahan – spohady Volodymyra Oskilka: URL: <https://7dniv.rv.ua/suspilstvo/yak-neprofesionalizm-i-populizm-zruynuvaly-ukrainsku-derzhavu-pid-chas-vyzvolnykh-zmahan-spohady-volodymyra-oskilko/> (data zvernennia: 29.05.2025).

11. Symonenko V.A. U tvoiemu imeni zhyvu: Poezii, opovid., shchodennyk, zap., lysty. Kyiv: Veselka, 2003. 67 s.

Svitlana Holovko, Rostyslav Letkiv

OTAMAN VOLODYMYR OSKILKO – LEADER OF THE UKRAINIAN LIBERATION MOVEMENT OF THE UNR ERAITS IMPLEMENTATION IN UKRAINE

State University «Kyiv Aviation Institute»
Liubomyra Huzara Avenue, 1, 03058, Kyiv, Ukraine
E-mails: golovkos@ukr.net, 8485823@stud.kai.edu.ua

Purpose: a holistic analysis of the socio-political activities of the General-Coroner of the UNR Army Volodymyr Oskilko, clarifying his role in the national liberation struggles of the early 20th century and the formation of Ukrainian statehood. **Methods:** historical-biographical analysis and historical reconstruction were used to reproduce the key stages of the formation and socio-political activities of the statesman's personality; the use of the system-functional method made it possible to consider a specific historical figure in the context of political and socio-cultural processes of one of the most important periods in the history of Ukrainian statehood; the method of historical-comparative analogy makes it possible to interpret the results of the study in the context of modern realities. **Results:** based on the historical-biographical study, the factors of the formation of Volodymyr Oskilko's personality as a military and public figure of the UNR era were outlined; the activities of Volodymyr Oskilko in the context of the national liberation struggles of the Ukrainian people were analyzed; the role of the outstanding military and public figure is characterized through the prism of the struggle of the Ukrainian people for independence and the restoration of Ukrainian statehood. **Discussion:** historical experience of statehood in the modern realities of defending independence.

Key words: history of Ukrainian statehood; the era of the Ukrainian People's Republic; Volodymyr Oskilko; personalities of the national liberation struggle.

Стаття надійшла до редакції 02.06.2025